

kasen. Med Hensyn til Lovforslagets hele System og Enkeltheder skal jeg ikke gaa i det Enkelte; jeg skal kun bemærke, at naar det ærede Medlem, da han indbragte Lovforslaget, udtalte, at det vilde have sin Interesse at se Loven virkelig udført i det praktiske Liv, vil jeg ganske slutte mig til denne Udtalelse; det vilde ganske vist have sin Interesse, idet man da vilde faae at se den mest grundfælsøe Forvirring. Af Bestemmelserne i denne Del af Lovforslaget skal jeg kun udhæve to, som forekomme mig særdeles hensigtsmæssige og heldige. Den ene er den, hvorefter Kongens Kommissær meddeler Veiledning til samtlige de med Lovens Udførelse beskæftigede Myndigheder og afgjør alle tvivlsomme Spørgsmaal om Lovens Fortaelse, hvilken sidste Regel er saa hensigtsmæssig, at det ærede Medlem har fundet sig foranlediget til for Sikkerheds Skyld at gjentage den i § 19. Det er ganske heldigt, at man har en Myndighed, hvorfra den fornødne Veiledning kommer, thi Loven selv giver kun tarvelig Bistand i saa Henseende, og det er meget heldigt, at man har en Regel for, hvem der skal afgjøre alle tvivlsomme Spørgsmaal, thi det er vist, at der vil opstaa en utrolig Mængde tvivlsomme Spørgsmaal, naar Loven skal sættes i Gang, og at Loven selv giver et meget tarveligt Bidrag til Afgjørelsen. Det vil da blive Kommissærens Sag at klare det Hele, og det er meget praktisk at skubbe det Hele over paa ham. Hvis han skulde falde paa at sige, at han dog ogsaa selv maatte have en Veiledning, naar han skulde give alle Andre Veiledning og klare alle vanskelige Spørgsmaal, saa er der kun een Maade, hvorpaa man kan affjære en saadan Indvending, nemlig ved at gjøre det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds til Kongens Kommissær. Det er ganske sikkert, at han vil være bedst stillet til at give Veiledning og afgjøre alle tvivlsomme Spørgsmaal, der er vistnok ikke mangen Anden, der vil være i Stand dertil. Den anden Enkeltbed, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er den saare praktiske Regel i § 15, hvorefter hele Ansættelsen skal være sluttet, Skatten skal være udregnet, og Resultatet skal være meddelt Kommunerne inden den 1ste Oktober. Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette! Det vil ikke kunne hjælpe, at alle de Myndigheder, der opstilles her, paa det Stærkste gjøre gjældende, at det er en fuldstændig Umulighed at afgjøre Alt, hvad der paalægges dem, med de Tidsfrister, her foreskrives, og afgjøre det i Løbet af et halvt Aar. Saadant Brøvl fra deres Side affjærer man simpelthen ved den korte og klare Regel, at det skal være færdigt inden den 1ste Oktober. Alle de Reiser, som Kongens Kommissær skal foretage, og som det forresten vil blive ganske morsomt for denne Mand at foretage, da han vil være ligesom en lille Konge i Landet og have fuldstændig diktatorisk Myndighed, ville ikke kunne afgjøres paa mindre Tid end hele den Tid, der er

fastsat til Lovens Gjennemførelse. Det er navnlig ganske umuligt, at denne Rundreise i samtlige Herreder og Rjofstæder vil kunne udføres i to Maanedes, ja, da Kongens Kommissær ogsaa skal til Færøerne, idet Loven ogsaa gjælder for Færøerne, vil hele Tiden medgaa til hans Reise derop, saa at der slet ikke bliver nogen Tid til at rejse omkring her i Landet. — Jeg kommer nu til den anden Hoveddel af Forslaget, som handler om de kommunale Afgifter. Og saa her er der jo store, vanskelige Spørgsmaal, som det ærede Medlem med den største Freidighed af Verden har taget fat paa og klarer i en Saandevending. Hvor tidt have vi ikke her forhandlet om den kommunale Bæftatning og navnlig om den interkommunale Bæftatning! Jeg skal minde om, at der ifjor var nedsat et Udvalg paa 11 Medlemmer, som drøftede Sagen grundig og overveiede forskellige Løsninger, men endte med at udtale, at det ikke kunde magte Sagen og derfor stillede Forslag til en Dagsorden, hvori man anmodede Regjeringen om at komme med saadanne Forslag om den kommunale Bæftatning, hvorefter Indtægt, Formue og Leilighed skulde komme i Bæftatning, hvorefter Opholds kommunen skulde afgive en Del af Bidraget til den Kommune, hvori Vedkommende eier fast Eiendom, eller har Embede, eller driver Næring osv., og hvorefter endelig det Grundlag, der vandtes for den kommunale Bæftatning, ogsaa skulde kunne bruges til Grundlag for en Statskat. Det var en stor Opgave, som her blev stillet hen til Ministeriet; jeg formoder, at navnlig Indenrigsministeriet er ifærd med at løse den, og det kan ikke forundre, at det tager Tid, og at endnu intet Forslag er frenkomet. Det ærede Medlem kommer langt lettere over det, han klarer det i en eneste Paragraf, § 19, og hele det store Spørgsmaal om den interkommunale Bæftatning, om Forholdet mellem Opholds kommunen og den Kommune, hvor Vedkommende har Eiendom osv., klarer han i fem, sex Linier i andet Stykke af § 19. Det er overordentlig let. Det er tvøvrigt ganske mærkeligt, at det ærede Medlem i § 19 udtrykkelig foreskriver, at de kommunale Afgifter skulle ansættes og opkræves efter denne Lov, det vil altsaa sige efter § 2 med 2 pro mille af Formuen og 2 pCt. af Indtægten. I nogle Kommuner antager jeg, at dette vil blive omtrent en Tiendedel af, hvad man har nodig, i andre vil det blive ti Gange saa meget, som man har nodig, men det gjør ikke noget, det Hele skal være ens. Jeg maa som sagt kalde det et Misgreb, at dette Lovforslag paa en Tid, da vi sidde i Lovforslag og Udvalg op over Drene og sandelig have nok at bestille, er kommet frem og skal lægge Bæftatning paa noget af vor kostbare Tid, maasse paa et helt Møde. Der er en Ting, som gjør, at jeg er dobbelt overrasket over, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds er kommet frem med dette monstrøse Forslag. Jeg tillader mig at